

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 17/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 149

Con người đều có quá khứ, hiện tại và tương lai, do vậy chúng ta phải cẩn trọng khi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác vì tất cả đều sẽ kết thành nhân, nhân nhất định sẽ kết thành quả. Chúng ta làm thiện thì sẽ kết thành quả thiện, chúng ta làm ác thì sẽ kết thành quả ác. Chỉ cần chúng ta có một ý niệm tư lợi, một ý niệm chiếm hữu tiện nghi của người thì chúng ta cũng đã gieo nhân ác. Thí dụ, khi tôi đến đây, hoàn cảnh này hoàn toàn không phải là của tôi, tôi không thể tùy tiện sử dụng. Chúng ta tùy tiện sử dụng thì chi phí điện nước, chi phí bảo trì thì chúng ta sẽ nợ người quản lý, người quản lý có thể là một cá nhân hay một hệ thống, thậm chí là một quốc gia. Chúng ta thường cho rằng mình nghiêm nhiên được sử dụng nên chúng ta rất tùy tiện.

Cách đây hơn 20 năm, khi tôi còn quản lý nhà sách Phật giáo “*Biển Tuệ*”, một nhà sách tư nhân, có một cô bé là quản lý khu cafe - sách, một hôm, tôi nhìn thấy cô dùng nhiều miếng vải cotton mới để lau bàn và bỏ ngay miếng vải vào thùng rác. Tôi ngạc nhiên hỏi vì sao cô làm như vậy thì cô nói, người bảo vệ nói loại vải này có rất nhiều nên cô có thể dùng thoải mái. Họ cho rằng vải cotton này không có giá trị, vải là của công ty nên công ty nghèo đi chứ họ không nghèo. Tôi khuyên cô, vải sạch thì cô có thể dùng lau bàn, khi miếng vải xấu hơn thì chúng ta có thể dùng lau sàn hoặc nhưng nơi bẩn hơn, chúng ta chỉ bỏ đi những tấm vải xấu nhất; chúng ta sử dụng tài sản của công ty một cách hoang phí thì công ty không nghèo đi nhưng chính chúng ta nghèo đi phước báu. Khi chúng ta hết phước thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Người bảo vệ đã nói cô có thể dùng vải một cách thoải mái sau đó mắc nhiều sai phạm nên bị đuổi việc. Anh ta tùy tiện hưởng dụng, tùy tiện lấy tài sản của công ty nên đã dần hết phước. Khi anh ta trở về nhà, cuộc sống của anh ta sẽ còn “*thê thảm*” hơn, anh ta đã hết phước nên anh ta không thể tùy tiện sử dụng, tùy tiện lấy cắp tài sản của người khác.

Chúng ta phải tu hành ở ngay trong cuộc sống thường ngày, ngay trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, trong cách làm việc, cách ăn uống. Nhiều người lầm tưởng rằng, họ tụng một bộ Kinh, niệm Phật khoảng 2 giờ đồng hồ đã là rất tinh tấn, đó chỉ là một cách trong nhiều cách tu hành, điều quan trọng nhất là chúng ta phải tu hành ngay trong đời sống, ngay trong khởi tâm động niệm, trong hành vi của chính mình.

Trong “*Liễu Phàm tứ huấn*” có kể một câu chuyện về một vị quan tên là Vệ Trọng Đạt, ông chết khi mới hơn 40 tuổi, khi nhìn thấy ông, Diêm Vương tức giận nói: “*Tại sao nhà người còn trẻ mà tạo nhiều tội nghiệp như vậy?*”. Ông không hiểu mình đã tạo

những nghiệp gì, Diêm Vương đưa cho ông xem rất nhiều án kiện, ngay khi ông khởi tâm động niệm thì đã tạo thành tội. Khi Diêm vương xét những việc thiện thì ông chỉ làm một điều thiện nhưng phước báu của điều thiện này rất lớn, phước báu của việc thiện này nhiều hơn những tội mà ông đã tạo. Ông cũng không biết mình đã làm việc thiện gì. Diêm Vương nói, khi nhà vua muốn xây dựng một công trình lớn, công trình này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống người dân ở ba châu Phủ, ông đã khuyên vua không nên làm, tuy nhà vua không nghe theo lời ông nhưng ông đã khởi niệm vì người dân nên ông có phước báu rất lớn. Tất cả khởi tâm động niệm, hành động tạo tác thường ngày của chúng ta đều kết thành nhân. Chúng ta đừng để đến khi quá muộn thì mới phản tỉnh.

Khi tôi cuốc đất trong vườn nhà, tôi nhận ra, bên dưới lớp đất là một lớp đá non, khi tôi cải tạo đất để đất tươi tốt, có thể trồng được mọi loại cây thì các loại cỏ cũng mọc lên khắp nơi. Trong phân của trâu bò đã có hạt giống của các loại cỏ, khi được gieo xuống đất thì những hạt giống này lớn lên một cách mạnh mẽ. Trong vườn nhà tôi có các loại cây cỏ từ mọi miền của Tổ quốc, đó là vì trong phân bò có sẵn hạt giống các loại cỏ ở khắp các vùng miền. Chúng ta đã tạo nhân thì chắc chắn nhân đó sẽ sinh sôi nảy nở. Chúng ta chỉ cần khởi tâm động niệm thì chúng ta đã tạo nhân. Mỗi chúng ta đều có quá khứ, chúng ta không thể biết trong vô thủy các đời trước chúng ta đã tạo những nhân bất thiện gì, đời này, nếu chúng ta tiếp tục tạo nhân ác thì chúng ta đã tạo duyên để nhân ác trong quá khứ có cơ hội nảy nở. Khi tôi mang phân bò về rải vào trong vườn nhà mình là tôi đã tạo duyên cho hạt mầm ở trong phân có cơ hội sinh sôi. Chúng ta phải thấu hiểu chân tướng sự thật để hết sức cẩn trọng, không tùy tiện.

Mỗi lần tôi tắm, tôi chỉ cần dùng từ năm đến bảy gáo nước, chúng ta không tùy tiện lãng phí thời gian, điện, nước vì chúng ta có rất nhiều việc để làm. Chúng ta làm theo tập khí thì chúng ta đã tiêu hao phước báu trong vận mạng của chính mình. Chúng ta phải hết sức cẩn thận khi sử dụng của công, nếu phước báu hết thì không ai có thể cứu chúng ta. Chúng ta thường cho rằng người khác khờ dại nên chúng ta có thể tùy tiện hưởng dụng nhưng đó là do chúng ta không biết nhân quả nên chúng ta tùy tiện hưởng, người biết rõ nhân quả thì họ sẽ cố gắng đi xây đắp.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, Đại sư Chương Gia nói Sư phụ cả đời được Phật Bồ Tát an bài vậy thì phàm phu như chúng con có được Phật Bồ Tát an bài hay không?”*. *“Sư phụ”* ở đây là chỉ Hòa Thượng Tịnh Không. Ngài được Bồ Tát an bài vì Ngài *“y giáo phụng hành”*, làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát một cách triệt để. Dưới vòm trời này, trong cõi tam thiên đại thiên này, không có ai là người đặc biệt, không có bất cứ ai là được hưởng đặc ân của Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát không cảm tình dụng sự. Chúng ta muốn được Phật Bồ Tát an bài thì chúng ta phải *“y giáo phụng hành”*, làm y theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát. Chúng ta muốn làm được như lời của Phật Bồ Tát thì chúng ta phải hiểu tường tận và phải triệt để làm theo.

Hòa Thượng nói: **“Năm xưa khi tôi mới bắt đầu học Phật, đời sống của tôi rất gian nan, không có cái ăn, không luận là chúng ta cầu học hay cầu đạo, điều kiện trước tiên là chúng ta phải có đời sống an định. Nếu đời sống của chúng ta không an định thì chúng ta không thể an tâm cầu học. Cho nên Đại sư Chương Gia khuyên bảo tôi, chỉ cần chân thật vì Phật pháp, vì chúng sanh, không phải vì chính mình thì tự nhiên cả đời liền được chư Phật Bồ Tát hộ niệm, Long Thiên Thiên Thần bảo hộ, không luận là thuận cảnh, nghịch cảnh đều là Phật Bồ Tát an bài”**. Chúng ta không vì chính mình lo nghĩ thì chúng ta mới có được sự an bài của Phật Bồ Tát.

Ban đầu, tôi có ý niệm làm thử những lời dạy của Hòa Thượng nhưng ngay cả khi tôi làm thử thì tôi cũng nhận được những kết quả thật. Hiện tại, tôi ngồi đây nhưng tôi có thể bảo mọi người lấy rau sạch ở các vườn rau gửi đi các nơi. Chúng ta không ngồi chờ Phật Bồ Tát an bài mà chúng ta phải triệt để thực tiễn giáo huấn của Phật Bồ Tát. Chúng ta tận tâm tận lực vì Phật pháp vì chúng sanh lo nghĩ, không có thời gian nghĩ cho mình thì Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta lo nghĩ, Phật Bồ Tát sẽ an bài đời sống cho chúng ta, mọi sự sẽ tốt đẹp. Trước đây, khi nghe Hòa Thượng nói, tôi cũng chưa tin lắm nhưng hiện tại tôi sâu sắc thể hội việc này. Từ rất lâu, tôi không lập kế hoạch cho mình mà chỉ kế hoạch cho người. Khi chúng ta không lập kế hoạch cho chính mình thì Phật Bồ Tát sẽ an bài cho chúng ta, không để chúng ta bận tâm. Khi chúng ta thật sự buông xả tất cả thì các Ngài sẽ an bài tất cả cho chúng ta. **“Buông xả”** ở đây là chúng ta vì Phật pháp, vì chúng sanh lo nghĩ.

Hòa Thượng nói: **“Tôi suy nghĩ rất lâu và sau cùng vẫn là không lo nghĩ cho chính mình nữa, để Phật Bồ Tát vì mình lo nghĩ, chính mình lo nghĩ cho mình rất mệt”**. Chúng ta phải có niềm tin ở Phật Bồ Tát, chúng ta phải hoàn toàn tin ở Phật Bồ Tát nếu chúng ta không có niềm tin thì chúng ta rất khó làm được.

Hòa Thượng nói: **“Trên “Kinh Lăng Nghiêm” nói: “Mở rộng tâm đến tận hư không khắp pháp giới, đó mới là báo được ân của Phật”. Nhất định chúng ta không cần phải lo nghĩ cho chính mình nữa, chúng ta sống ở thế gian cũng là vì Phật pháp vì chúng sanh mà sống”**.

Chúng ta sống vì Phật pháp và vì chúng sanh thì chúng ta sẽ thấy cuộc sống vô cùng ý nghĩa, giá trị, chúng ta sẽ không thể sống một cách bê tha, lười nhác, không ruồng rẫy chính mình. Chúng ta phải có một đời sống, một sức khỏe tốt, chúng ta ăn, ngủ là để cơ thể khỏe, có thể phục vụ Phật pháp, phục vụ giáo huấn Thánh Hiền, phục vụ chúng sanh tốt hơn. Hòa Thượng rất xem trọng việc này, Ngài luôn mặc rất kín chu, tươm tất, Ngài tự làm tất cả mọi việc. Chúng ta ngủ cũng là vì chúng sanh, vì Phật pháp mà ngủ, không phải ngủ vì tập khí xấu của mình. Chúng ta ngủ vừa đủ để không ảnh hưởng đến việc của ngày hôm sau, việc ăn cũng như vậy.

Ngày trước, tôi không chú ý đến việc ăn ngủ, khi bước qua tuổi 60, nếu tôi ăn một thứ khác thường thì cơ thể sẽ cảm nhận thấy hay nếu tôi ăn không đủ thì cơ thể cũng sẽ khác

thường. Tôi rất cảm động với câu nói của Hòa Thượng: **“Chúng ta sống ở thế gian không phải vì chính mình mà là vì Phật pháp, vì chúng sanh”**. Chúng ta không tham cầu, cưỡng cầu, chúng ta sống một ngày thì chúng ta tận tâm một ngày, khi nào cần đi thì chúng ta đi. Chúng ta có ý niệm mình cần phải sống để làm một việc nào đó thì chúng ta đã cưỡng cầu.

Chúng ta bệnh cũng là do Phật Bồ Tát an bài, chúng ta chệnh mảng nên các Ngài nhắc nhở chúng ta tinh tấn. Đời này, kiếp này chúng ta có cơ hội để vãng sanh, nếu không có bệnh này thì chúng ta sẽ bỏ đi cơ hội vãng sanh. Chúng ta muốn vãng sanh hay chết? Nếu chúng ta không vãng sanh thì chúng ta nhất định sẽ chết. Chúng ta không thể thoát khỏi cái chết cho dù chúng ta là ai. Người quyền cao chức trọng tột cùng và người bình thường thì con đường sinh tử cũng giống y như nhau. Chắc chắn Phật Bồ Tát cũng nghĩ đến cách để chúng ta nắm chắc được phần vãng sanh, tạo cơ hội để chúng ta được vãng sanh, không gì khác hơn đó chính là bệnh khổ.

Nếu tôi không bệnh thì tôi sẽ làm ra nhiều việc rất khủng khiếp. Trong người tôi luôn có bệnh nên tôi có cơ hội nhắc nhở mình. Hiện tại, chúng tôi dịch 7 ngày mới xong một đĩa, ngày trước, tôi thường ngồi liên tục từ 10 đến 12 giờ để dịch. Bệnh tật giúp tôi phản tỉnh, thu liễm tính khí của mình. Nếu tôi không thu liễm lại tính khí thì cơ hội vãng sanh sẽ mờ nhạt. Bệnh khổ cũng là do Phật Bồ Tát an bài. Hòa Thượng nói: **“Đời này chúng ta có cơ hội vãng sanh, nếu các Ngài không giúp chúng ta thì đến khi nào chúng ta mới được vãng sanh”**. Tất cả đều là sự an bài của Phật.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả đều tùy duyên, không có một chút nào miễn cưỡng”**. Chúng ta đang **“tùy tiện”** hoặc cưỡng cầu chứ không phải tùy duyên. Chúng ta bị bệnh thì chúng ta có thể không làm việc nữa mà chúng ta niệm Phật. Chúng ta đừng cho rằng mình không làm nữa thì việc sẽ không xong.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như mọi người muốn để Phật Bồ Tát an bài đời sống của chính mình thì chính mình phải phát tâm. Nếu như chúng ta không phát tâm hoặc phát tâm không vững mạnh, chân thành, Phật Bồ Tát không an bài cho chúng ta thì cả đời chúng ta sẽ bị nghiệp chướng, nghiệp lực an bài”**. Chúng ta nghe theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, làm theo tấm gương của Phật Bồ Tát thì Phật Bồ Tát sẽ an bài cho chúng ta. Chúng ta nghe theo tập khí, tham cầu, tư dục thì nghiệp lực sẽ an bài cho chúng ta.

Giờ này, chúng ta đang học tập nhưng cũng có nhiều người đang nằm ngủ, đây là họ để cho nghiệp lực an bài. Hai nghìn giờ qua, tôi không bao giờ có vẻ không tỉnh táo, tôi không bị nghiệp lực an bài mà tôi an bài nghiệp lực của chính mình. Khi đến đúng giờ thì tôi mới cho phép mình ngủ. Tôi không tùy tiện ngủ. Việc này rất đáng để chúng ta chú ý. Chúng ta không để Phật Bồ Tát an bài thì nghiệp lực sẽ an bài, chúng ta để nghiệp lực an bài thì chúng ta sẽ tự biết mình sẽ đi vào trong tam ác đạo.

Hòa Thượng nói: **“Người thế tục gọi đây là vận mạng an bài, chúng ta học Phật Bồ Tát, chân thật đem nghiệp lực chuyển thành nguyện lực thì chúng ta liền được Phật Bồ Tát gia hộ, Long Thiên Thiện Thần có sứ mạng, trách nhiệm bảo hộ cho chúng ta”**. Điều quan trọng là chúng ta chuyển nghiệp lực thành nguyện lực. Khi nguyện lực mạnh hơn nghiệp lực thì chắc chắn chúng ta sẽ được Phật Bồ Tát an bài đời sống. Nghiệp lực mạnh hơn nguyện lực thì chắc chắn nghiệp lực sẽ an bài đời sống của chúng ta. Có những người phát nguyện nhưng không thực hiện, làm sai lời phát nguyện. Khi chúng ta phạm lỗi mà chúng ta chưa thấy có bị hậu quả thì lần sau chúng ta sẽ lại tiếp tục làm sai. Nếu mỗi lần nói dối mà chúng ta bị đứt một phần lưỡi thì sẽ không ai dám nói dối. Chúng ta nói dối cả ngày nhưng lưỡi của chúng ta vẫn còn nguyên nên chúng ta không sợ.

Chúng ta muốn Phật Bồ Tát an bài thì chúng ta phải chuyển đổi nghiệp lực của chính mình. Chúng ta làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền vậy thì chúng ta đã chuyển nghiệp lực của mình. Chúng ta làm một cách mạnh mẽ thì tự nhiên nghiệp lực chuyển thành nguyện lực. Nguyện lực Phật Bồ Tát chỉ là phục vụ chúng sanh vô điều kiện, luôn vì người mà lo nghĩ. Chúng ta nghĩ cho mọi người thì trong đó đã có mình. Tôi trồng rau ở khắp nơi nên đi đến đâu tôi cũng có rau sạch để ăn. Chúng ta tận tâm tận lực vì người lo nghĩ thì trong đó đã có chính mình. Đây là chúng ta chuyển nghiệp lực thành nguyện lực, Phật Bồ Tát, Long Thiên Thiện Thần sẽ bảo hộ chúng ta.

Hòa Thượng từng nói: **“Nếu có người tu học một cách nghiêm túc mà không có Long Thiên Thiện Thần gia hộ cho người đó, để họ bị đói thì Long Thiên Thiện Thần sẽ bị nhốt, chờ xử phạt”**. Lời nói của Hòa Thượng rất có đạo lý. Nơi nào chân thật có người tu hành, có người chuyển nghiệp lực thành nguyện lực thì nơi đó sẽ có chư Phật Bồ Tát gia hộ, Long Thiên Thiện Thần bảo hộ. Chúng ta muốn Phật Bồ Tát an bài thì chúng ta phải phát tâm vì Phật pháp, vì chúng sanh. Chúng ta phát được tâm này thì chúng ta đã chuyển đổi nghiệp lực thành nguyện lực.

Trong bài hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Ngay trong đời này, kiếp này, chúng ta có nhân duyên thù thắng, kết thành nhân duyên để chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc nên Phật Bồ Tát sẽ giúp chúng ta, khiến chúng ta bị bệnh khổ để chúng ta phản tỉnh”**. Chúng ta có bệnh khổ thì chúng ta sẽ phản tỉnh, dừng tất cả mọi việc lại để toàn tâm toàn ý làm việc vì chúng sanh. Chúng ta có bệnh khổ chính là do Phật Bồ Tát an bài để giúp chúng ta có tâm phản tỉnh. Thuận cảnh chỉ khiến người ta mê hoặc, nghịch cảnh mới giúp chúng ta có tâm cảnh giác cao độ, có tâm buông xả cao, tâm mong cầu vãng sanh lớn. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải hoàn toàn tin tưởng giáo huấn của Phật Bồ Tát”**. Chúng ta hoàn toàn tin tưởng giáo huấn của các Ngài thì chúng ta mới làm theo một cách triệt để.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!